

luatphapcuaducchuatroi.org

Luật pháp của Đức Chúa Trời:

Phụ lục 6: Những loại thịt bị cấm đối với Cơ Đốc nhân

KHÔNG PHẢI MỌI SINH VẬT ĐỀU ĐƯỢC TẠO RA ĐỂ LÀM THỨC ĂN

VƯỜN Ê-ĐEN: CHẾ ĐỘ ĂN DỰA TRÊN THỰC VẬT

Sự thật này trở nên rõ ràng khi chúng ta xem xét khởi đầu của nhân loại trong Vườn Ê-đen. A-đam, con người đầu tiên, được giao nhiệm vụ chăm sóc một khu vườn. Vườn gì? Văn bản gốc tiếng Hê-bơ-rơ không nói rõ, nhưng có bằng chứng thuyết phục cho thấy đó là một vườn cây ăn trái: *“Giê-hô-va Đức Chúa Trời trồng một khu vườn tại phía đông Ê-đen... Từ đất, Đức Chúa Trời khiến mọi cây cối mọc lên, đẹp mắt và tốt cho thức ăn”* (Sáng thế ký 2:15).

Chúng ta cũng đọc thấy vai trò của A-đam trong việc đặt tên và chăm sóc các loài động vật, nhưng không nơi nào trong Kinh Thánh nói rằng chúng cũng “tốt để làm thức ăn,” như các cây trái.

TIÊU THỤ THỊT ĐỘNG VẬT TRONG KẾ HOẠCH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Điều này không có nghĩa là Đức Chúa Trời cấm ăn thịt — nếu vậy, chắc chắn toàn bộ Kinh Thánh sẽ có lời tuyên bố rõ ràng về điều đó. Tuy nhiên, điều này cho thấy rằng việc ăn thịt không nằm trong chế độ ăn ban đầu của con người.

Sự chu cấp ban đầu của Đức Chúa Trời dành cho loài người dường như hoàn toàn dựa vào thực vật, đặc biệt là trái cây và các loại cây xanh khác.

SỰ PHÂN BIỆT GIỮA CÁC LOÀI THUẦN SẠCH VÀ KHÔNG THUẦN SẠCH

ĐƯỢC GIỚI THIỆU TRONG THỜI NÔ-Ê

Mặc dù Đức Chúa Trời về sau cho phép con người giết và ăn động vật, Ngài cũng thiết lập ranh giới rõ ràng giữa các loài có thể ăn được và những loài không thể ăn.

Sự phân biệt này được ngụ ý lần đầu tiên trong lời dặn Nô-ê trước trận lụt:

“Hãy đem cùng ngươi bảy cặp của mỗi loài vật thuần sạch, đực và cái, và một cặp của mỗi loài vật không thuần sạch, đực và cái” (Sáng thế ký 7:2).

SỰ NHẬN BIẾT NGẦM VỀ CÁC LOÀI THUẦN SẠCH

Việc Đức Chúa Trời không giải thích cho Nô-ê cách phân biệt các loài thuần sạch và không thuần sạch cho thấy rằng kiến thức đó đã được khắc ghi sẵn trong con người, có lẽ từ lúc sáng tạo.

Sự nhận biết này phản ánh một trật tự và mục đích rộng lớn hơn trong chương trình của Đức Chúa Trời, nơi một số loài được biệt riêng cho những vai trò cụ thể trong hệ sinh thái tự nhiên và thuộc linh.

Ý NGHĨA BAN ĐẦU CỦA CÁC LOÀI THUẦN SẠCH

LIÊN QUAN ĐẾN CỦA LỄ HY SINH

Dựa trên những gì đã xảy ra cho đến thời điểm trận lụt trong sách Sáng thế ký, chúng ta có thể chắc chắn rằng sự phân biệt giữa các loài thuần sạch và không thuần sạch lúc đó chỉ liên quan đến việc chúng có thể được dâng làm của lễ hay không.

Lễ vật của A-bên — là con đầu lòng trong bầy — làm nổi bật nguyên tắc này. Trong tiếng Hê-bơ-rơ, cụm từ *“con đầu lòng trong bầy”* (מִכְּבֹרֶת צֵאֵן) dùng từ *“bầy”* (*tzon*, צֵאֵן), thường chỉ các loài động vật nhỏ đã được thuần hóa như chiên và dê. Do đó, rất có thể A-bên đã dâng một con chiên non hoặc một con dê con từ bầy của mình (Sáng thế ký 4:3-5).

CÁC CỬA LỄ BẰNG ĐỘNG VẬT THUẦN SẠCH CỦA NÔ-Ê

Tương tự, khi Nô-ê ra khỏi tàu, ông đã xây một bàn thờ và dâng các cửa lễ thiêu lên Đức Giê-hô-va bằng các loài vật thuần sạch, đúng như những gì Đức Chúa Trời đã chỉ dẫn trước trận lụt (Sáng thế ký 8:20; 7:2).

Việc nhấn mạnh từ rất sớm về các loài thuần sạch dùng để dâng tế lễ đặt nền tảng cho sự hiểu biết về vai trò đặc biệt của chúng trong sự thờ phượng và sự tinh sạch theo giao ước.

Các từ tiếng Hê-bơ-rơ dùng để mô tả những phân loại này — **tahor** (טהור) và **tamei** (טמא) — không phải là những từ ngẫu nhiên. Chúng có liên hệ sâu sắc với các khái niệm về sự thánh khiết và biệt riêng cho Đức Chúa Trời:

- **טמא (Tamei)**

Ý nghĩa: Không thuần sạch, ô uế.

Cách sử dụng: Dùng để chỉ sự ô uế nghi lễ, đạo đức, hoặc thể chất. Thường gắn liền với các loài động vật, vật dụng, hoặc hành vi bị cấm trong việc ăn uống hay thờ phượng.

Ví dụ: “*Dẫu vậy, các loài này các người không được ăn... vì chúng là không thuần sạch (tamei) đối với các người*” (Lê-vi Ký 11:4).

- **טהור (Tahor)**

Ý nghĩa: Thuần sạch, trong sạch.

Cách sử dụng: Dùng để chỉ các loài động vật, vật dụng, hoặc con người phù hợp để ăn, thờ phượng, hoặc dùng trong nghi lễ.

Ví dụ: “*Các người phải phân biệt giữa vật thánh và vật thường, giữa vật ô uế và vật thuần sạch*” (Lê-vi Ký 10:10).

Những thuật ngữ này tạo nên nền tảng cho các luật ăn uống của Đức Chúa Trời, sau đó được trình bày rõ ràng trong **Lê-vi Ký 11** và **Phục truyền Luật Lệ Ký 14**. Hai chương này liệt kê cụ thể những loài vật được xem là thuần sạch (được phép ăn) và không thuần sạch (bị cấm ăn), nhằm đảm bảo rằng dân sự của Đức Chúa Trời vẫn giữ sự biệt riêng và thánh khiết.

NHỮNG LỜI KHIỂN TRÁCH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI VỀ VIỆC ĂN THỊT KHÔNG THUẦN SẠCH

Xuyên suốt **Kinh Tanakh** (Cựu Ước), Đức Chúa Trời nhiều lần khiển trách dân Ngài vì đã vi phạm các luật lệ về thức ăn. Nhiều phân đoạn cụ thể lên án việc ăn thịt không thuần sạch, cho thấy hành vi này bị xem là một sự phản nghịch chống lại các điều răn của Đức Chúa Trời:

“*Một dân luôn chọc giận Ta trước mặt Ta... là kẻ ăn thịt heo, và trong nòi họ có nước thịt không thanh sạch*” (Ê-sai 65:3-4).

“*Những người tự biệt riêng ra và thanh tẩy mình để vào trong các vườn, theo sau kẻ đứng giữa, ăn thịt heo, chuột, và các vật không thuần sạch — tất cả họ sẽ bị tiêu diệt cùng với kẻ họ theo,*” Đức Giê-hô-va phán” (Ê-sai 66:17).

Những lời quở trách này cho thấy rằng việc ăn thịt không thuần sạch không chỉ là vấn đề ăn uống, mà còn là một thất bại về mặt đạo đức và thuộc linh. Hành động ăn những loài vật bị cấm thể hiện sự

bất tuân đối với các mạng lệnh rõ ràng của Đức Chúa Trời. Qua việc cố tình làm điều Ngài đã cấm, dân sự bày tỏ sự xem nhẹ sự thánh khiết và tinh thần vâng phục.

CHÚA GIÊ-SU VÀ THỊT KHÔNG THUẦN SẠCH

Khi Chúa Giê-su đến thế gian, Cơ Đốc giáo bắt đầu lan rộng, và các sách Tân Ước được viết, nhiều người bắt đầu tự hỏi liệu Đức Chúa Trời còn quan tâm đến việc vâng giữ các luật lệ của Ngài không — bao gồm cả những quy định về thịt không thuần sạch. Trên thực tế, gần như toàn bộ thế giới Cơ Đốc ngày nay ăn bất cứ thứ gì họ muốn.

Tuy nhiên, sự thật là không có lời tiên tri nào trong Cựu Ước nói rằng Đấng Mê-si-a sẽ bãi bỏ luật về thịt không thuần sạch — hay bất kỳ luật nào khác của Cha Ngài (như một số người lập luận). Chúa Giê-su rõ ràng đã vâng phục mọi mệnh lệnh của Đức Cha, bao gồm cả điều này. **Nếu Chúa Giê-su từng ăn thịt heo** — giống như chúng ta biết Ngài đã ăn cá (Lu-ca 24:41-43) và thịt chiên (Ma-thi-ơ 26:17-30) — thì Kinh Thánh chắc chắn đã ghi lại một lời dạy bằng hành động. Nhưng chúng ta biết điều đó chưa từng xảy ra. Không có bằng chứng nào cho thấy Chúa Giê-su hay các môn đồ Ngài từng vi phạm những quy định mà Đức Chúa Trời đã truyền qua các đấng tiên tri.

NHỮNG LẬP LUẬN BỊ BÁC BỎ

LẬP LUẬN SAI: “Chúa Giê-su đã tuyên bố mọi thức ăn đều là thanh sạch”

SỰ THẬT:

Mác 7:1-23 thường được trích dẫn như bằng chứng rằng Chúa Giê-su đã bãi bỏ các luật lệ về thịt không thuần sạch. Tuy nhiên, khi xem xét kỹ văn bản, ta thấy cách hiểu này là vô căn cứ. Câu thường bị hiểu sai nói rằng:

“Vì thức ăn không vào lòng người, nhưng vào bụng, rồi đi ra ngoài.” (Bởi đó Ngài làm cho mọi thức ăn trở nên thanh sạch)” (Mác 7:19).

VĂN MẠCH: KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN THỊT THUẦN SẠCH VÀ KHÔNG THUẦN SẠCH

Trước hết, đoạn này không hề đề cập đến vấn đề thức ăn thuần sạch hay không thuần sạch như được trình bày trong Lê-vi Ký 11. Thay vào đó, nó nói đến cuộc tranh luận giữa Chúa Giê-su và người Pha-ri-si về một truyền thống của người Do Thái không liên quan đến luật ăn uống. Những người Pha-ri-si và các thầy thông giáo đã nhận thấy các môn đồ của Chúa Giê-su không thực hiện nghi thức rửa tay trước khi ăn, được gọi trong tiếng Hê-bơ-rơ là *netilat yadayim* (נטילת ידיים). Đây là nghi thức rửa tay kèm theo lời chúc phước — một truyền thống vẫn được duy trì trong cộng đồng Do Thái, đặc biệt là trong giới Chính Thống.

Mối quan tâm của người Pha-ri-si không nằm ở các luật lệ của Đức Chúa Trời, mà ở việc giữ truyền thống do loài người lập nên. Họ xem việc không rửa tay trước khi ăn là sự vi phạm nghi thức, tức là hành vi ô uế.

PHẢN ỨNG CỦA CHÚA GIÊ-SU: LÒNG NGƯỜI MỚI LÀ ĐIỀU QUAN TRỌNG

Chúa Giê-su dành phần lớn đoạn Mác 7 để dạy rằng điều làm ô uế con người không phải là những tập tục hay nghi lễ bên ngoài, mà là tình trạng của tấm lòng. Ngài nhấn mạnh rằng sự ô uế thuộc linh đến từ bên trong — từ những ý nghĩ và hành động tội lỗi — chứ không phải từ việc không tuân giữ các nghi lễ do con người đặt ra.

Khi Ngài giải thích rằng thực phẩm không làm ô uế người ta vì nó vào bụng chứ không vào lòng, Ngài không nói đến các luật ăn uống, mà nói đến nghi thức rửa tay. Tâm điểm của Ngài là sự tinh sạch nội tâm, chứ không phải nghi lễ hình thức.

XEM XÉT KỸ MÁC 7:19

Câu Mác 7:19 thường bị hiểu sai do một chú thích trong ngoặc đơn được các nhà xuất bản Kinh Thánh thêm vào: “Bởi đó Ngài làm cho mọi thức ăn trở nên thanh sạch.” Tuy nhiên, trong văn bản Hy Lạp, câu này đơn giản chỉ nói:

“ΟΤΙ ΟΥΚ ΕΙΣΠΟΡΕΥΕΤΑΙ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΑΛΛ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΦΕΔΡΩΝΑ ΕΚΠΟΡΕΥΕΤΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΒΡΩΜΑΤΑ,”

Dịch nguyên văn là: “Vì nó không vào lòng người, nhưng vào bụng, rồi đi ra nhà xí, *làm sạch mọi thức ăn.*”

Việc diễn giải câu này thành: “Qua điều này, Ngài đã tuyên bố mọi thức ăn là thanh sạch” là một sự bóp méo trắng trợn nhằm áp đặt thành kiến của các chủng viện và nhà xuất bản Kinh Thánh vốn chống lại Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Điều hợp lý hơn nhiều là toàn bộ câu nói của Chúa Giê-su đang mô tả một cách đơn giản tiến trình tiêu hóa — một điều quen thuộc trong cách nói thời đó. Hệ tiêu hóa tiếp nhận thức ăn, tách lấy những chất dinh dưỡng hữu ích mà cơ thể cần (phần thanh sạch), rồi thải bỏ phần còn lại. Cụm từ “làm sạch mọi thức ăn” có khả năng chỉ đến quá trình tự nhiên này — phân biệt phần hữu ích và phần phải loại bỏ.

KẾT LUẬN VỀ LẬP LUẬN SAI NÀY

Mác 7:1-23 không nói về việc bãi bỏ các luật ăn uống của Đức Chúa Trời, mà nói về việc bác bỏ những truyền thống do loài người đặt ra, vốn đề cao hình thức hơn là tấm lòng. Chúa Giê-su dạy rằng điều thật sự làm ô uế người ta là điều phát ra từ bên trong, chứ không phải do không rửa tay theo nghi thức. Lập luận rằng “Chúa Giê-su tuyên bố mọi thức ăn là thanh sạch” là một sự hiểu sai,

bắt nguồn từ thành kiến chống lại Luật pháp đòi hỏi của Đức Chúa Trời. Khi đọc kỹ văn cảnh và ngôn ngữ gốc, ta thấy rõ rằng Chúa Giê-su luôn tôn trọng lời dạy trong Kinh Thánh và không hề loại bỏ các luật ăn uống do Đức Chúa Trời ban ra.

LẬP LUẬN SAI: “Trong một khái tượng, Đức Chúa Trời đã bảo sứ đồ Phi-e-rơ rằng bây giờ chúng ta có thể ăn thịt của bất kỳ loài vật nào”

SỰ THẬT:

Nhiều người trích dẫn khái tượng của Phi-e-rơ trong Công vụ 10 để lập luận rằng Đức Chúa Trời đã bãi bỏ các luật lệ về thịt không thuần sạch. Tuy nhiên, khi xem xét kỹ văn cảnh và mục đích của khái tượng, ta thấy rằng nó không hề liên quan đến việc thay đổi các luật ăn uống. Mục đích thực sự của khái tượng là dạy Phi-e-rơ rằng ông phải tiếp nhận người ngoại bang vào dân của Đức Chúa Trời — không phải để thay đổi các quy tắc ăn uống mà Đức Chúa Trời đã ban.

KHAI TƯỢNG CỦA PHI-E-RƠ VÀ MỤC ĐÍCH CỦA NÓ

Trong Công vụ 10, Phi-e-rơ thấy một tấm vải lớn từ trời buông xuống, trong đó có đủ loại động vật — cả thuần sạch lẫn không thuần sạch — kèm theo lời phán: “Hãy giết và ăn.” Phản ứng của Phi-e-rơ rất rõ ràng:

“Không đâu, Lạy Chúa! Tôi chưa hề ăn vật gì ô uế hay không tinh sạch” (Công vụ 10:14).

Phản ứng này mang ý nghĩa quan trọng vì nhiều lý do:

1. Sự vâng lời của Phi-e-rơ đối với các luật ăn uống

Khái tượng này xảy ra sau khi Chúa Giê-su đã thăng thiên và Đức Thánh Linh đã được ban xuống trong lễ Ngũ Tuần. Nếu Chúa Giê-su đã bãi bỏ các luật ăn uống trong thời gian thi hành chức vụ, thì Phi-e-rơ — là môn đồ thân cận — hẳn đã biết điều đó và không phản ứng mạnh như vậy. Việc Phi-e-rơ từ chối ăn những loài vật không thuần sạch cho thấy ông vẫn vâng giữ các luật ăn uống và không hề nghĩ rằng chúng đã bị hủy bỏ.

2. Thông điệp thật sự của khái tượng

Khái tượng này được lặp lại ba lần để nhấn mạnh tầm quan trọng, nhưng ý nghĩa thật sự của nó được làm rõ chỉ vài câu sau đó, khi Phi-e-rơ đến nhà Cọt-nây, một người ngoại bang. Chính Phi-e-rơ giải thích ý nghĩa của khái tượng:

“Đức Chúa Trời đã chỉ cho tôi biết rằng tôi không nên gọi một người nào là ô uế hoặc không tinh sạch” (Công vụ 10:28).

Khái tượng không hề nói về thức ăn, mà là một thông điệp tượng trưng. Đức Chúa Trời dùng hình ảnh các loài vật thuần sạch và không thuần sạch để dạy Phi-e-rơ rằng rào cản giữa người Do Thái và người ngoại bang đã được gỡ bỏ — và người ngoại bang giờ đây cũng có thể trở thành một phần của cộng đồng giao ước của Đức Chúa Trời.

NHỮNG ĐIỂM PHI LÔ-GIC TRONG LẬP LUẬN “LUẬT ĂN UỐNG ĐÃ BỊ BÃI BỎ”

Cho rằng khái tượng của Phi-e-rơ bãi bỏ các luật ăn uống là bỏ qua nhiều điểm quan trọng:

1. **Sự phản kháng ban đầu của Phi-e-rơ**

Nếu các luật ăn uống đã bị bãi bỏ, thì sự phản đối của Phi-e-rơ sẽ không có ý nghĩa gì. Lời ông nói cho thấy ông vẫn tiếp tục vâng giữ các luật lệ này, ngay cả sau nhiều năm bước đi theo Chúa Giê-su.

2. **Không có bằng chứng Kinh Thánh về sự bãi bỏ**

Không chỗ nào trong Công vụ 10 nói rằng các luật ăn uống đã bị hủy bỏ. Trọng tâm hoàn toàn nằm ở việc tiếp nhận người ngoại bang, chứ không phải định nghĩa lại các loài vật thuần sạch hay không thuần sạch.

3. **Tính biểu tượng của khái tượng**

Mục đích của khái tượng được bày tỏ rõ qua việc ứng nghiệm. Khi Phi-e-rơ nhận ra rằng Đức Chúa Trời không thiên vị, nhưng chấp nhận bất cứ ai từ mọi dân tộc kính sợ Ngài và làm điều công chính (Công vụ 10:34-35), thì rõ ràng khái tượng nói đến việc phá bỏ định kiến, chứ không phải thay đổi luật ăn uống.

4. **Mâu thuẫn trong cách giải thích**

Nếu khái tượng nói về việc bãi bỏ luật ăn uống, thì nó sẽ mâu thuẫn với bối cảnh rộng hơn trong sách Công vụ, nơi các tín đồ Do Thái — bao gồm cả Phi-e-rơ — vẫn tiếp tục sống theo các luật của Môi-se. Hơn nữa, nếu hiểu khái tượng theo nghĩa đen thì nó sẽ mất hoàn toàn sức mạnh tượng trưng và không truyền tải được thông điệp sâu sắc hơn về sự tiếp nhận người ngoại.

KẾT LUẬN VỀ LẬP LUẬN SAI NÀY

Khái tượng của Phi-e-rơ trong Công vụ 10 không nói về thức ăn, mà nói về con người. Đức Chúa Trời dùng hình ảnh các loài vật thuần sạch và không thuần sạch để truyền đạt một chân lý thuộc linh sâu sắc hơn: Tin Mừng là dành cho mọi dân tộc, và người ngoại bang không còn bị xem là ô uế hay bị loại trừ khỏi dân sự Đức Chúa Trời.

Hiểu khái tượng này là sự bãi bỏ luật ăn uống là một sự hiểu sai cả về văn mạch lẫn mục đích. Các luật ăn uống được Đức Chúa Trời ban trong Lê-vi Ký 11 vẫn không thay đổi và chưa từng là đối tượng của khái tượng này. Chính hành động và lời giải thích của Phi-e-rơ xác nhận điều đó. Thông điệp thật sự của khái tượng là phá bỏ rào cản giữa con người với con người, chứ không phải thay đổi luật đời đời của Đức Chúa Trời.

Tranh cổ mô tả những người làm thịt theo quy định trong Kinh Thánh về việc làm sạch máu của các loài vật thuần sạch như mô tả trong Lê-vi Ký 11.

LẬP LUẬN SAI: “Công hội tại Giê-ru-sa-lem quyết định rằng người ngoại chỉ cần kiêng đồ vật bị thắt cổ và huyết là được”

SỰ THẬT:

Công hội tại Giê-ru-sa-lem (Công vụ 15) thường bị hiểu sai rằng người ngoại bang đã được phép bỏ qua phần lớn các điều răn của Đức Chúa Trời và chỉ cần tuân theo bốn yêu cầu cơ bản. Tuy nhiên, khi xem xét kỹ lưỡng, chúng ta thấy hội nghị này không nhằm bãi bỏ các luật lệ dành cho người ngoại, mà để tạo điều kiện thuận lợi cho họ bắt đầu tham gia vào các cộng đồng Do Thái tin Đấng Mê-si.

CÔNG HỘI GIÊ-RU-SA-LEM THẢO LUẬN VỀ ĐIỀU GÌ?

Câu hỏi chính được đặt ra tại hội nghị là: liệu người ngoại bang có cần phải hoàn toàn cam kết với toàn bộ luật pháp Môi-se — bao gồm cả phép cắt bì — trước khi được phép nghe Tin Mừng và tham gia các buổi nhóm họp của các hội thánh Đấng Mê-si đầu tiên hay không?

Suốt nhiều thế kỷ, truyền thống Do Thái dạy rằng người ngoại phải trở nên người tuân giữ trọn vẹn luật pháp, bao gồm cắt bì, giữ ngày Sa-bát, tuân theo luật ăn uống và các điều răn khác, thì người Do Thái mới có thể giao tiếp với họ (xem Ma-thi-ơ 10:5-6; Giăng 4:9; Công vụ 10:28). Quyết định của hội nghị đánh dấu một bước chuyển, thừa nhận rằng người ngoại có thể bắt đầu hành trình đức tin mà chưa cần phải tuân theo tất cả các điều luật ngay lập tức.

BỐN YÊU CẦU BAN ĐẦU ĐỂ GIỮ HÒA THUẬN

Hội đồng kết luận rằng người ngoại có thể tham dự các buổi nhóm nếu họ tránh bốn điều sau (Công vụ 15:20):

1. **Thức ăn ô uế vì cúng thần tượng:** Tránh ăn của cúng các thần tượng, vì thờ thần tượng là điều vô cùng ghê tởm đối với người Do Thái tin Đấng Mê-si.
2. **Sự gian dâm:** Kiên các tội lỗi tình dục, vốn phổ biến trong các nghi thức ngoại giáo.
3. **Thịt động vật bị thất cổ:** Tránh ăn thịt những con vật bị giết không đúng cách, vì máu vẫn còn trong thịt — điều bị Đức Chúa Trời cấm.
4. **Máu:** Tránh ăn máu, điều bị cấm trong luật pháp (Lê-vi Ký 17:10-12).

Những yêu cầu này không phải là bản tóm tắt toàn bộ các luật mà người ngoại phải tuân theo, mà là những bước đầu tiên để đảm bảo sự hòa thuận giữa các tín hữu Do Thái và người ngoại trong các hội thánh hỗn hợp.

NHỮNG ĐIỀU QUYẾT ĐỊNH NÀY KHÔNG NGHĨA LÀ GÌ?

Thật vô lý khi cho rằng bốn điều này là tất cả những gì người ngoại cần làm để làm hài lòng Đức Chúa Trời và nhận được sự cứu rỗi.

- **Người ngoại được phép vi phạm Mười Điều Răn sao?**
 - Họ có thể thờ các thần khác, dùng danh Đức Chúa Trời cách vô ích, trộm cắp hay giết người sao? Tất nhiên là không. Kết luận như vậy hoàn toàn mâu thuẫn với mọi điều Kinh Thánh dạy về sự công chính mà Đức Chúa Trời mong đợi nơi con người.
- **Khởi đầu chứ không phải kết thúc:**
 - Hội đồng chỉ đang giải quyết nhu cầu trước mắt: cho phép người ngoại được tham gia vào các hội chúng Đấng Mê-si. Giả định là họ sẽ tiếp tục lớn lên trong sự hiểu biết và vâng phục theo thời gian.

CÔNG VỤ 15:21 GIẢI THÍCH RÕ HƠN

Quyết định của công hội được làm rõ trong Công vụ 15:21:

“Vì từ thời xưa, luật pháp Mô-i-se [Torah] đã được rao giảng trong mỗi thành phố và được đọc trong các hội đường vào mỗi ngày Sa-bát.”

Câu này cho thấy rằng người ngoại bang sẽ tiếp tục học Luật pháp của Đức Chúa Trời khi họ đến hội đường và nghe đọc Kinh Thánh. Hội đồng không bãi bỏ các điều răn của Đức Chúa Trời, mà đưa ra một cách tiếp cận thực tế để người ngoại bắt đầu hành trình đức tin mà không bị choáng ngợp.

NGŨ CẢNH TỪ LỜI DẠY CỦA CHÚA GIÊ-SU

Chính Chúa Giê-su đã nhấn mạnh tầm quan trọng của các điều răn của Đức Chúa Trời. Ví dụ, trong Ma-thi-ơ 19:17 và Lu-ca 11:28, cũng như trong toàn bộ Bài giảng trên núi (Ma-thi-ơ 5-7), Chúa xác nhận sự cần thiết của việc vâng theo luật pháp: như không giết người, không ngoại tình, yêu thương người lân cận, và nhiều điều khác. Những nguyên tắc này là nền tảng và chắc chắn không bị các sứ đồ loại bỏ.

KẾT LUẬN VỀ LẬP LUẬN SAI NÀY

Công hội tại Giê-ru-sa-lem không hề tuyên bố rằng người ngoại có thể ăn bất cứ thứ gì hoặc bỏ qua các điều răn của Đức Chúa Trời. Hội đồng đang giải quyết một vấn đề cụ thể: làm thế nào để người ngoại có thể bắt đầu tham gia vào các hội thánh Đấng Mê-si mà không cần phải tuân thủ ngay lập tức mọi khía cạnh của luật pháp.

Bốn điều kiện được đưa ra là những bước thực tiễn để thúc đẩy sự hòa hợp giữa tín hữu Do Thái và người ngoại bang trong các cộng đồng hỗn hợp. Kỳ vọng rất rõ ràng: người ngoại sẽ dần dần lớn lên trong sự hiểu biết về luật pháp của Đức Chúa Trời thông qua việc học Kinh Thánh, vốn được đọc trong các hội đường vào mỗi ngày Sa-bát. Việc diễn giải khác đi là bóp méo mục đích của hội nghị và bỏ qua những lời dạy rộng lớn hơn của Kinh Thánh.

LẬP LUẬN SAI: “Sứ đồ Phao-lô dạy rằng Đấng Christ đã hủy bỏ việc vâng giữ các điều răn để được cứu rỗi”

SỰ THẬT:

Nhiều nhà lãnh đạo Cơ Đốc giáo — nếu không muốn nói là phần lớn — dạy sai rằng sứ đồ Phao-lô chống lại Luật pháp của Đức Chúa Trời và khuyên người ngoại không cần vâng theo các điều răn. Một số thậm chí còn cho rằng việc vâng lời luật pháp có thể khiến mất sự cứu rỗi. Cách giải thích này đã dẫn đến sự nhầm lẫn thần học nghiêm trọng.

Các học giả không đồng tình với quan điểm đó đã cố gắng nghiên cứu sâu để giải thích những chỗ gây tranh cãi trong thư tín của Phao-lô, với mục đích chứng minh rằng lời dạy của ông đã bị hiểu sai hoặc bị trích dẫn ngoài văn mạch. Tuy nhiên, chức vụ của chúng tôi giữ lập trường khác.

TẠI SAO GIẢI THÍCH PAO-LÔ LÀ CÁCH TIẾP CẬN SAI LẦM

Chúng tôi tin rằng việc cố gắng giải thích quan điểm của Phao-lô về luật pháp là điều không cần thiết — thậm chí là xúc phạm đến Đức Chúa Trời. Làm như vậy là nâng Phao-lô, một con người, lên vị trí ngang bằng, hoặc thậm chí cao hơn, các đáng tiên tri của Đức Chúa Trời và chính Chúa Giê-su.

Thay vào đó, cách tiếp cận thần học đúng đắn là xem xét liệu có lời tiên tri nào trong Kinh Thánh trước Phao-lô nói rằng sẽ có một người đến sau Chúa Giê-su để truyền một thông điệp bãi bỏ các luật pháp của Đức Chúa Trời hay không. Nếu thực sự có một lời tiên tri quan trọng như vậy, chúng ta sẽ có lý do để tiếp nhận những lời dạy của Phao-lô trong vấn đề này như là do Đức Chúa Trời ủy nhiệm, và hợp lý để nỗ lực sống theo nó.

SỰ VẮNG MẶT CỦA CÁC LỜI TIÊN TRI VỀ PAO-LÔ

Sự thật là không có lời tiên tri nào trong Kinh Thánh nói về Phao-lô — hoặc bất kỳ ai khác — sẽ mang đến một thông điệp hủy bỏ các điều răn của Đức Chúa Trời. Những nhân vật duy nhất được tiên tri rõ ràng trong Cựu Ước và xuất hiện trong Tân Ước là:

1. **Giăng Báp-tít:** Vai trò là người dọn đường cho Đấng Mê-si được tiên báo và được chính Chúa Giê-su xác nhận (ví dụ: Ê-sai 40:3; Ma-la-chi 4:5-6; Ma-thi-ơ 11:14).
2. **Giu-đa Ích-ca-ri-ốt:** Các lời ám chỉ gián tiếp được tìm thấy trong Thi thiên 41:9 và Thi thiên 69:25.
3. **Giô-sép xứ A-ri-ma-thê:** Ê-sai 53:9 ám chỉ gián tiếp đến ông là người đã cung cấp nơi chôn cất cho Chúa Giê-su.

Ngoài những nhân vật này, không có lời tiên tri nào nói về bất kỳ ai — đặc biệt là một người đến từ Tạt-xơ — sẽ được sai đến để hủy bỏ các điều răn của Đức Chúa Trời, hoặc dạy rằng người ngoại có thể được cứu mà không cần vâng phục các luật đòi hỏi của Ngài.

ĐIỀU CHÚA GIÊ-SU TIÊN BÁO SẼ XẢY RA SAU KHI NGÀI THĂNG THIÊN

Chúa Giê-su đã đưa ra nhiều lời tiên tri về những điều sẽ xảy ra sau thời gian thi hành chức vụ trên đất của Ngài, bao gồm:

- **Sự hủy diệt của Đền Thờ** (Ma-thi-ơ 24:2).
- **Sự bắt bớ các môn đồ của Ngài** (Giăng 15:20; Ma-thi-ơ 10:22).
- **Sự rao giảng Tin Mừng về Vương quốc đến mọi dân tộc** (Ma-thi-ơ 24:14).

Tuy nhiên, không có lời tiên tri nào đề cập đến một người đến từ Tạt-xơ — càng không phải là Phao-lô — được trao thẩm quyền để giảng dạy một giáo lý mới hoặc trái ngược liên quan đến sự cứu rỗi và sự vâng phục.

TIÊU CHUẨN ĐÚNG ĐẮN ĐỂ ĐÁNH GIÁ CÁC THƯ TÍN CỦA PHAO-LÔ

Điều này không có nghĩa là chúng ta nên bác bỏ các thư tín của Phao-lô, hoặc của Phi-e-rơ, Giăng, hay Gia-cơ. Thay vào đó, chúng ta phải tiếp cận những trước tác này một cách cẩn trọng, đảm bảo rằng mọi cách hiểu đều phù hợp với Kinh Thánh nền tảng: Luật pháp và các đấng tiên tri trong Cựu Ước, cùng với lời dạy của Chúa Giê-su trong các sách Phúc Âm.

Vấn đề không nằm ở các thư tín, mà ở những cách giải nghĩa do các nhà thần học và lãnh đạo giáo hội áp đặt lên chúng. Mọi cách hiểu về lời dạy của Phao-lô phải được xác nhận qua:

1. **Cựu Ước:** Luật pháp của Đức Chúa Trời được bày tỏ qua các đấng tiên tri.
2. **Bốn sách Phúc Âm:** Lời nói và hành động của Chúa Giê-su, Đấng đã giữ trọn luật pháp.

Nếu một cách giải nghĩa không đáp ứng hai tiêu chí này, thì nó không nên được chấp nhận là chân lý.

KẾT LUẬN VỀ LẬP LUẬN SAI NÀY

Lập luận rằng Phao-lô dạy về sự bãi bỏ luật pháp của Đức Chúa Trời — bao gồm cả các quy tắc ăn uống — không được Kinh Thánh hậu thuẫn. Không có lời tiên tri nào nói về thông điệp như vậy, và chính Chúa Giê-su đã giữ trọn luật pháp. Do đó, bất kỳ giáo lý nào trái ngược với điều đó đều phải được xét lại theo Lời Chúa không thay đổi.

Là môn đồ của Đấng Mê-si, chúng ta được kêu gọi sống phù hợp với những gì Đức Chúa Trời đã phán và mặc khải sẵn trong Kinh Thánh, chứ không phải dựa vào những cách giải nghĩa trái với các điều răn đời đời của Ngài.

SỰ DẠY DỠ CỦA CHÚA GIÊ-SU QUA LỜI NÓI VÀ GƯƠNG SÁNG

Người môn đồ thật của Đấng Christ mô phỏng toàn bộ cuộc sống của mình theo gương Ngài. Chúa đã nói rõ rằng nếu chúng ta yêu Ngài, thì chúng ta sẽ vâng lời Đức Cha và Đức Con. Đây không phải là yêu cầu dành cho người yếu đuối, mà là cho những người có mắt nhìn chăm vào Vương quốc Đức Chúa Trời và sẵn sàng làm mọi điều cần thiết để nhận lấy sự sống đời đời — ngay cả khi điều đó dẫn đến sự chống đối từ bạn bè, hội thánh và gia đình.

Các điều răn liên quan đến [tóc và râu](#), [tzitzit](#), [phép cắt bì](#), [ngày Sa-bát](#), và [các loài thịt bị cấm](#) đều bị phần lớn Cơ Đốc giáo bỏ qua. Những ai không đi theo đám đông **chắc chắn sẽ bị bắt bớ**, như chính Chúa Giê-su đã nói với chúng ta (Ma-thi-ơ 5:10). Vâng lời Đức Chúa Trời đòi hỏi sự can đảm — nhưng phần thưởng là sự sống đời đời.

CÁC LOÀI THỊT BỊ CẤM THEO LUẬT PHÁP CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Bốn móng guốc của các loài vật khác nhau, một số chẻ đôi, một số nguyên khối, minh họa luật Kinh Thánh về vật thuần sạch và không thuần sạch theo Lê-vi Ký 11.

Luật ăn uống của Đức Chúa Trời, được trình bày rõ ràng trong Torah, quy định cụ thể các loài vật mà dân Ngài được phép ăn và những loài họ phải tránh. Những chỉ dẫn này nhấn mạnh đến sự thánh khiết, sự vâng lời và sự biệt riêng khỏi những điều làm ô uế.

Dưới đây là danh sách chi tiết và mô tả các loài thịt bị cấm, kèm theo dẫn chứng Kinh Thánh.

1. CÁC LOÀI ĐỘNG VẬT TRÊN ĐẤT KHÔNG NHAI LẠI HOẶC KHÔNG CÓ MÓNG CHẼ ĐÔI

- Động vật được xem là không thuần sạch nếu thiếu một hoặc cả hai đặc điểm này.
- Ví dụ về các loài bị cấm:
 - Lạc đà (*gamal*, גמל) – Có nhai lại nhưng không có móng chẻ đôi (Lê-vi Ký 11:4).
 - Ngựa (*sus*, סוס) – Không nhai lại và không có móng chẻ đôi.
 - Heo (*chazir*, חזיר) – Có móng chẻ đôi nhưng không nhai lại (Lê-vi Ký 11:7).

2. CÁC SINH VẬT DƯỚI NƯỚC KHÔNG CÓ VÂY VÀ VẢI

- Chỉ các loài cá có cả vây và vảy mới được phép ăn. Loài thiếu một trong hai điều bị xem là không thuần sạch.
- Ví dụ về các sinh vật bị cấm:

- Cá trê – Không có vây.
 - Động vật có vỏ – Bao gồm tôm, cua, tôm hùm, sò, nghêu.
 - Lươn – Không có vây và vảy.
 - Mực và bạch tuộc – Không có vây cũng không có vảy (Lê-vi Ký 11:9-12).
3. **CÁC LOÀI CHIM ĂN THỊT, ĂN XÁC CHẾT, VÀ CÁC LOÀI CHIM BỊ CẤM KHÁC**
- Luật pháp nêu rõ những loài chim không được ăn, thường là các loài săn mồi hoặc ăn xác thối.
 - **Ví dụ về các loài chim bị cấm:**
 - Đại bàng (*neshet*, נֶשֶׁת) (Lê-vi Ký 11:13).
 - Kền kền (*da'ah*, דָּאָה) (Lê-vi Ký 11:14).
 - Quạ (*orev*, עֵרֵב) (Lê-vi Ký 11:15).
 - Cú, điều hâu, chim cốc, và những loài khác (Lê-vi Ký 11:16-19).
4. **CÁC LOÀI CÔN TRÙNG BIẾT BAY ĐI BẰNG BỐN CHÂN**
- Hầu hết côn trùng biết bay đều không thuần sạch, trừ khi chúng có chân nhảy rời khớp.
 - **Ví dụ về côn trùng bị cấm:**
 - Ruồi, muỗi, bọ cánh cứng.
 - Châu chấu và cào cào là ngoại lệ, được phép ăn (Lê-vi Ký 11:20-23).
5. **CÁC LOÀI BÒ SÁT VÀ CÁC LOÀI BÒ SÁT DƯỚI ĐẤT**
- Bất cứ sinh vật nào bò sát bằng bụng hoặc có nhiều chân và bò dưới đất đều bị xem là không thuần sạch.
 - **Ví dụ về sinh vật bị cấm:**
 - Rắn.
 - Thằn lằn.
 - Chuột và chuột chũi (Lê-vi Ký 11:29-30, 11:41-42).
6. **THÚ VẬT CHẾT HOẶC BỊ PHÂN HỦY**
- Ngay cả đối với các loài thuần sạch, bất cứ con vật nào chết tự nhiên hoặc bị thú dữ xé xác đều bị cấm ăn.
 - **Kinh Thánh tham khảo:** Lê-vi Ký 11:39-40; Xuất Ê-díp-tô Ký 22:31.
7. **VIỆC LAI GIỐNG CÁC LOÀI KHÁC NHAU**
- Dù không trực tiếp liên quan đến ăn uống, việc lai giống giữa các loài bị cấm, hàm ý đến sự cần trọng trong khâu sản xuất thực phẩm.
 - **Kinh Thánh tham khảo:** Lê-vi Ký 19:19.

Những điều răn này cho thấy Đức Chúa Trời muốn dân Ngài phải biệt riêng — tôn kính Ngài ngay cả trong lựa chọn ăn uống hằng ngày. Khi tuân giữ các luật lệ này, con dân Ngài thể hiện sự vâng phục và lòng tôn trọng sự thánh khiết của các mạng lệnh Ngài đã ban.